

VĚNOVALY SE PÉČI O ZDRAVÍ TĚCH NEJVÍC POTŘEBNÝCH

2. ČÁST:

MARIE ELEONORA ZLÁMALOVÁ (1877 - 1966)

Napsal Miroslav Rozkošný, kronikář obce Pravčice

Marie Eleonora Zlámalová se narodila 16. srpna 1877 v Pravčicích č. 52, v rolnické rodině Josefa Zlámala a Terezie, rozené Vlachové. Byla jednou z jejich devíti dětí. Do kláštera v Choryni vstoupila 12. ledna 1896, složila řeholní sliby a postupně získávala znalosti a dovednosti, potřebné k ošetřování nemocných. Dokonce nabyla takové zručnosti, že jako jedna ze dvou řádových sester v Ostravě prováděla i méně náročné operace. V ostravských nemocnicích zastávala šest roků úkol místní představené a jako představená pak působila v siročitci Karolinium v Lukově u Zlína. Odtud byla povolána do nově postaveného provinčního domu na Koperníkově ulici v Kroměříži, aby pomohla s jeho zařizováním. Přitom se velmi osvědčil její praktický smysl pro potřeby velkého domu. V letech 1934 - 1940 nesla odpovědnost za řeholní společenství v kojetínském klášteře. Poté opět krátce pracovala v nemocnici, a to v Novém Městě na Moravě, odkud se v roce 1941 jako nemocná vrátila do provinčního domu v Kroměříži. Sestry, které s nemocnou Marií Eleonorou Zlámalovou sdílely pobyt v klášteře o ní napsaly: "Ve společnosti byla vynalézavá, jak způsobit sestřám radost a ještě zapojit do drobných prací pro dobro celku." V dalších letech začal sestře Eleonoře slábnout zrak a musela se podrobit operaci, ale ani ta nepřinesla zlepšení."

Marie Eleonora Zlámalová zdědila dlouhověkost, stejně jako někteří její sourozenci. Například bratr František v Pravčicích číslo 16 se dožil necelých 98 let. Přitom celý život kouřil fajfku. Byl jedním z posledních jejich kuřáků v Pravčicích.

Jeho sestře Marii Eleonoře Zlámalové bylo souzeno dožít se roků, které byly pro řeholní společenství jedny z nejtěžších. V roce 1950 bylo řeholním sestřám z kroměřížského kláštera sv. Kříže nařizováno vystěhovat se do

českého pohraničí. Po osmi měsících pobytu v internačním táboře v Bohosudově, pokračovala její cesta i s osmdesáti spolusestrami do slezské Vidnavy a za tři měsíce potom do Bílé Vody u Javorníka. Na tuto dobu její řádové sestry vzpomínají, že strádaly v nevyhovujících ubytovacích podmínkách a v prvních letech si těžko opatřovaly potraviny a otop na zimu. Nemocná sestra Eleonora ještě ráda pomáhala, kde mohla, ale její zrak se stále zhoršoval, až pro ní nastala trvalá tma. V jejím těžkém údělu jí pomáhala sestra Sarkandra Hradilová, se kterou dřív pracovala. Smrt kamarádky však dlouho nepřezila a za tři měsíce po ní 26. května 1966 sestra Marie Eleonora Zlámalová zemřela ve věku nedožitých 89 let. Dlouhá léta nemoci si pravčická rodačka ulehčovala modlitbou a myšlenkou na příbuzné v Pravčicích, kterým příležitostně psala prostřednictvím svých spolusester alespoň krátce také o sobě " 26. prosince 1953 napsala z Bílé Vody: "Já jsem na tom nyní dost zle, protože nevidím zhola nic. Ale jak P. Bůh dá...", napsala s odevzdaností svého osudu do rukou Božích. O rok později 21. 12. 1954 napsala: "Já se tak pomalu klepu. Vzpomínám na vás denně ve svých modlitbách..." V tomto stavu ji čekalo ještě téměř dvanáct dlouhých roků života.